

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci navrhovatele: **Bendovka, s. r. o.,** se sídlem Na Pazderce 61/6, Praha 7, zastoupeného JUDr. Emilem Flegelem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 2, Praha 10, proti odpůrci: **Úřad městské části Praha 8,** se sídlem Zenklova 35, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2015, č. j. 3 A 105/2015 – 31,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2015, č. j. 3 A 105/2015 – 31, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 10. 2015, č. j. 3 A 105/2015 – 31, zamítl návrh na zrušení opatření obecné povahy, kterým se stanovila místní úprava provozu na pozemní komunikaci NN 259 (Řešovská – Farky) spočívající v osazení svislého dopravního značení typu E 13 s textem MIMO VOZIDEL SE SOUHLASEM MČ PRAHA 8. Městský soud se nejprve zabýval otázkou, zda napadený správní akt je opatřením obecné povahy a dospěl k závěru, že v daném případě sice nedošlo k osazení místní komunikace zákazovou značkou Zákaz vjezdu všech vozidel (v obou směrech), neboť zákazová značka byla již na předmětném místě osazena dříve, ale změna obsahu dodatkové tabulky z původního textu MIMO ZÁSOBOVÁNÍ na text MIMO VOZIDEL SE SOUHLASEM MČ PRAHA 8 zcela zásadně ovlivnila omezení předmětné zákazové dopravní značky, pod níž byla umístěna. S ohledem na tuto skutečnost dospěl k závěru, že

správní akt, na základě něhož k této změně došlo, je opatřením obecné povahy. Dále městský soud posuzoval otázku aktivní legitimace navrhovatele (dále jen „stěžovatel“) a uvedl, že je třeba rozeznávat mezi aktivní procesní legitimací k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, jejíž nedostatek vede k odmítnutí návrhu, a aktivní věcnou legitimací, jejíž zkoumání je součástí posouzení důvodnosti návrhu. Pokud se jedná o věcnou legitimaci, ta chybí zejména tehdy, nelze-li nalézt souvislost mezi namítaným porušením procesních předpisů při vydávání opatření obecné povahy a dotčením subjektivních hmotných práv navrhovatele. V tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2010, č. j. 1 Ao 3/2009 - 82. Změnou obsahu dodatkové tabulky k zákazové značce došlo ke změně rozsahu a okruhu adresátů, což vedlo k omezení významu zákazové dopravní značky. V případě původního textu dodatkové tabulky MIMO ZÁSOBOVÁNÍ nemohl být stěžovatel adresátem omezení platnosti zákazové značky. Po provedené změně bylo v dispozici stěžovatele podat žádost o povolení k vjezdu. Proto podle městského soudu nemohlo vydáním napadeného opatření obecné povahy dojít k omezení subjektivních hmotných práv stěžovatele, resp. stěžovatel nemohl být na svých hmotných právech nijak zkrácen. Změnou dodatkové tabulky mohla být jeho hmotná práva pouze rozšířena. S ohledem na tento názor se městský soud už nezabýval námitkami stěžovatele ohledně procesních pochybení odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy, protože s ohledem na absenci jeho aktivní věcné legitimace by se ho případné pochybení ani nemohlo dotknout.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti uvedl, že městský soud se při posouzení otázky jeho aktivní věcné legitimace nevypořádal se všemi jeho tvrzeními a svůj závěr dostatečně neodůvodnil. Odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2010, č. j. 1 Ao 3/2009 - 82, označil za nepřiléhavý, jelikož se týkal územního plánu. Nepřezkoumatelnost spatřoval stěžovatel také v tom, že se městský soud nevypořádal s jeho žalobními námitkami týkajícími se procesních pochybení odpůrce. Městský soud podle stěžovatele také pochybil, pokud dospěl k závěru, že nebyl aktivně věcně legitimován, protože vydáním napadeného opatření obecné povahy nemohlo dojít k omezení jeho subjektivních hmotných práv, resp. že se jeho právní postavení zlepšilo. Podle stěžovatele mohlo být v minulosti zásobování jeho nemovitostí prováděno v režimu ust. § 15 odst. 2 vyhlášky č. 30/2001 Sb., ve znění pozdějších přepisů (dále jen „vyhláška o provozu na pozemních komunikacích“) a vozidla zásobování za účelem údržby zeleně, sekání trávy, odvozu odpadu, návozu sazenic a zahradnického materiálu mohla volně vjíždět. Po vydání napadeného opatření obecné povahy však k tomu bylo třeba získat souhlas odpůrce. V důsledku napadeného opatření obecné povahy tedy nemohly být jeho nemovitosti bez vydaného souhlasu obsluhovány, resp. nebylo možné zajistit zásobování sadu, nezbytné údržbářské, komunální a podobné služby. Stěžovateli tak bylo znemožněno jeho nemovitost udržovat, a to jak vlastními vozidly, tak vozidly dodavatelských společností. Zákaz vjezdu s výjimkou souhlasu uděleného odpůrcem proto zasáhl do jeho hmotných práv. Dále stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na procesní pochybení odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti odpůrce uvedl, že napadený správní akt není opatřením obecné povahy a stěžovatel nebyl aktivně věcně legitimován k podání návrhu na jeho zrušení. Dále poukázal na to, že stěžovatel dne 16. 11. 2015 požádal o výjimku ze zákazu vjezdu pro dodávkový automobil Citroen Jumper SPZ X, které bylo vyhověno. Platnost výjimky byla stanovena od 14. 12. 2015 do 13. 6. 2016 pod podmínkou, že stěžovatel nesmí ohrozit plynulost a bezpečnost provozu. Podle odpůrce si měl stěžovatel o výjimku požádat ještě před podáním návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Pokud tak neučinil, nemohl být vydáním napadeného opatření obecné povahy zkrácen na svých právech. Povolením výjimky se na něj zákaz vjezdu nevztahoval a návrh na zrušení opatření obecné povahy, stejně jako kasační stížnost, je tak nedůvodná pro nedostatek aktivní věcné legitimace stěžovatele. S ohledem na tyto skutečnosti odpůrce navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Stěžovatel v replice vyjádřil nesouhlas s názorem odpůrce, že napadený správní akt není opatřením obecné povahy a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 A 3/2008 - 100. K výjimce ze zákazu vjezdu, která mu byla odpůrcem udělena, uvedl, že žádost podal až poté, co nebyl úspěšný u městského soudu, přičemž jeho nemovitosti vyžadovaly alespoň základní údržbu. I po udělení výjimky však zůstala jeho hmotná subjektivní práva dotčena. Před vydáním napadeného opatření obecné povahy bylo totiž zásobování jeho nemovitostí prováděno v režimu ust. § 15 odst. 2 vyhlášky o provozu na pozemních komunikacích, a vozidla proto mohla na komunikaci volně vjíždět, pokud se tak dělo za účelem údržby zeleně, sekání trávy, odvozu odpadu, návozu sazenic a zahradnického materiálu. Po vydání napadeného opatření obecné povahy však bude potřeba pro tato vozidla získávat výjimky podmíněné souhlasem odpůrce. Výjimka ze zákazu vjezdu byla udělena pouze pro jeden automobil a v případě jeho poruchy ztratí stěžovatel přístup ke svým nemovitostem. Zákazem vjezdu jakýchkoliv vozidel, která nemají udělenu výjimku, je navrhovateli výrazně ztíženo své pozemky udržovat, když musí dopravní obsluhu provádět jediným vozidlem bez možnosti vjezdu vozidly dodavatelských, zahradnických a údržbářských společností. Dále poukázal i na to, že požadoval časově neomezenou výjimku ze zákazu vjezdu, nikoliv časově omezenou. Odpůrce při udělování výjimek rozhoduje v rámci správního uvážení a je pouze na něm, zda výjimku udělí či nikoliv.

Odpůrce v duplice uvedl, že změnou dodatkové tabulky nedošlo k omezení subjektivních hmotných práv stěžovatele, protože si mohl kdykoliv zajistit přístup ke svým pozemkům podáním žádosti o udělení výjimky z místní úpravy. Stěžovatel žádal o udělení výjimky pouze pro jedno vozidlo a v žádosti neuvedl, že požaduje časově neomezenou výjimku. Pokud potřeboval výjimku pro jiné vozidlo, bylo na něm, aby si o ni požádal. Dále odpůrce uvedl, že stěžovatel neuvedl jediný důkaz pro své tvrzení, že před změnou dodatkové tabule byl adresátem původního textu dodatkové tabule MIMO ZÁSOBOVÁNÍ, tudíž neprokázal, že by byl napadeným opatřením obecné povahy dotčen na svých subjektivních hmotných právech.

Stěžovatel v reakci na dupliku uvedl, že není pravda, že lze získat výjimku pro další blíže neomezený počet vozidel, jelikož odpůrce v reakci na jeho žádost o udělení generální výjimky pro vjezd vozidel za účelem zásobování pozemků uvedl, že výjimku z místní úpravy provozu lze udělit pouze na konkrétní registrační značku vozidla. Navíc někteří

dodavatelé realizují své zakázky prostřednictvím dalších subdodavatelů a požadavek na konkrétní registrační značku by byl v takovém případě nerealizovatelný. Problematické je také to, že stěžovatel by musel v takových případech čekat až 30 dnů na vydání výjimky pro konkrétní registrační značku vozidel, ačkoliv některé práce je třeba vykonat neprodleně. Odpůrce také k udělení výjimky požaduje kopie technických průkazů vozidel, což je údaj, který není schopen stěžovatel od dodavatelů služeb získat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom shledal vady uvedené v odst. 4, k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu vydal odpůrce dne 20. 5. 2015 správní akt označený „Stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích v Praze 8“, v němž uvedl, že po písemném vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru služby dopravní policie ze dne 20. 5. 2015, č. j. KRPA-208300/Čj-2015-0000DŽ, stanoví podle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky o provozu na pozemních komunikacích místní úpravu provozu na komunikaci NN 259 (Řešovská – Farky). Jednalo se o osazení SDZ E13 s novým textem MIMO VOZIDEL SE SOUHLASEM MČ PRAHA 8. Termín osazení byl v rozhodnutí stanoven ihned, neodkladně. Podle barevné fotodokumentace vztahující se k osazení svislého dopravního značení byla původně pod zákazovou značkou Zákaz vjezdu všech vozidel (v obou směrech) osazena dodatková tabulka s textem MIMO ZÁSOBOVÁNÍ a po provedení nového osazení je na dodatkové tabulce uveden text MIMO VOZIDEL SE SOUHLASEM MČ PRAHA 8.

Při hodnocení právní povahy napadeného správního aktu, kterým je realizována místní úprava provozu na pozemních komunikacích, je možno odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008 - 100, Nejvyšší správní soud uvedl, že stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích, která zakládá pro účastníky provozu odlišné povinnosti, než by měly být podle obecné zákonné úpravy provozu na pozemních komunikacích, je nutno považovat za opatření obecné povahy. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*stanovení dopravního značení představuje typický snad až* ‚učebnicový' *příklad opatření obecné povahy v materiálním pojetí.* [...] *Právě umístněním dopravní značky na konkrétní místo dochází ke konkretizaci pravidel (práv a povinností blíže nespecifikovaných účastníků provozu na pozemních komunikacích) vyplývajících z této dopravní značky na konkrétní dopravní situaci, která existuje na daném místě.*“ Dále také uvedl, že v případě dopravního značení se může jednat o klasifikaci coby opatření obecné povahy pouze tehdy, když z dopravní značky vyplývají pro účastníky provozu odlišné povinnosti, než by je měli podle obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně jsou opatřením obecné povahy typicky zákazové a příkazové značky, značky upravující přednost; nikoliv však značky výstražné a ta část informativních značek, které pouze poskytují účastníku provozu na pozemních komunikacích nutné informace, příp. slouží k jeho orientaci.

Městský soud dospěl k závěru, že nyní napadený správní akt je opatřením obecné povahy, ačkoliv stanovení místní úpravy provozu spočívá pouze ve změně textu dodatkové tabulky umístěné pod zákazovou značkou z MIMO ZÁSOBOVÁNÍ na MIMO

VOZIDEL SE SOUHLASEM MČ PRAHA 8. Podle Nejvyššího správního soudu v důsledku této změny došlo ke změně povinností pro některé účastníky provozu, zejména pro ty, na které se v předchozí podobě zákazová značka nevztahovala. Jednalo se o účastníky provozu s vozidly pro zásobování, kterým po změně textu dodatkové tabulky byla uložena povinnost odlišného chování, jež spočívala v zákazu vjezdu na předmětnou místní komunikaci. Nyní napadený správní akt je proto podle Nejvyššího správního soudu ve smyslu citované judikatury opatřením obecné povahy.

Nejvyšší správní soud dále posuzoval, zda městský soud v řízení o návrhu na zrušení napadeného opatření obecné povahy postupoval v souladu s procesními požadavky, které jsou na něho kladeny zákonem.

Podle ust. § 101b odst. 4 s. ř. s. se v řízení o zrušení opatření obecné povahy použijí přiměřeně ust. § 34, s výjimkou odst. 2 věty první a odst. 4, a § 76.

Podle ust. § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.

S ohledem na to, že se v řízení o zrušení opatření obecné povahy nepoužije ust. § 34 odst. 2 věta první s. ř. s., neměl stěžovatel povinnost v návrhu označit osoby, které by přicházely v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení. Městský soud však byl povinen aplikovat ust. § 34 odst. 2 věty druhé a třetí s. ř. s., který předpokládá jeho aktivní postup při zjišťování okruhu osob zúčastněných na řízení. Městský soud měl tedy povinnost vyrozumět v úvahu připadající osoby o probíhajícím řízení. Porušení této povinnosti soudem pak představuje vadu, pro kterou je nutno napadený rozsudek zrušit (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 - 75, ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 - 190, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 6 Aos 3/2012 - 74).

V rozsudku ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008 - 100, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stanovení dopravního značení představuje příklad opatření obecné povahy v materiálním pojetí, jež se vyznačuje konkrétností předmětu a obecností subjektů. Právě umístěním dopravní značky na konkrétní místo dochází ke konkretizaci pravidel, tj. „*práv a povinností blíže nespecifikovaných účastníků provozu na pozemních komunikacích*“. Rovněž městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že napadené opatření obecné povahy se svým obsahem reálně dotklo práv a povinností blíže nespecifikovaných účastníků provozu. Je tedy nepochybné, že si byl městský soud vědom toho, že lze předpokládat existenci osob, které by mohly přicházet v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení. Bylo proto jeho povinností aktivně postupovat při jejich zjišťování ve smyslu ust. § 34 odst. 2 s. ř. s.

Podle ust. § 42 odst. 4 s. ř. s. je-li zřejmé, že doručování osobám zúčastněným na řízení bude neúměrně zdlouhavé, nákladné, administrativně náročné anebo nemožné, zejména pro jejich velký počet nebo proto, že je nelze jednotlivě určit, lze jim na základě opatření předsedy senátu doručit vyvěšením rozhodnutí nebo jiné písemnosti na úřední

desce soudu. Soud může též uveřejnit své rozhodnutí nebo jinou písemnost způsobem umožňujícím dálkový přístup anebo na úřední desce obecního úřadu.

Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že z důvodu ochrany procesních práv osob zúčastněných na řízení je třeba doručovat prostřednictvím úřední desky obezřetně a zpravidla jen v těch případech, kdy by snaha doručit každému účastníkovi řízení vedla s velkou pravděpodobností k podstatnému prodloužení jeho délky či skončení řízení fakticky znemožnila nebo kdy by doručování jednotlivým osobám zúčastněným na řízení bylo neúměrně finančně náročné. Dalším kritériem je pak nemožnost doručování, např. proto, že adresáty nelze jednotlivě určit. Ačkoliv je doručování prostřednictvím úřední desky v případě většího počtu potenciálních osob zúčastněných na řízení, akceptovatelný, nelze ani v takové situaci rezignovat na individuální vyrozumění o probíhajícím řízení těch osob, jejichž postavení jako osob zúčastněných na řízení je naprosto zřejmé a jejichž vyrozumění navíc soudu nemůže činit žádné větší administrativní obtíže (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2010, č. j. 7 Afs 6/2010 - 201, ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 As 1/2007 - 104, a ze dne 26. 11. 2013, č. j. 8 Aos 3/2012 - 62). Je nutno vždy s ohledem na specifické okolnosti případu posuzovat, zda postačí doručování pouze vyvěšením na úřední desce soudu podle ust. § 42 odst. 4 s. ř. s. nebo zda je soud povinen doručit rovněž individuální výzvy potencionálním osobám zúčastněným na řízení podle ust. § 42 odst. 1 s. ř. s.

Ze spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že městský soud nedoručoval případným osobám zúčastněným na řízení ani jedním z výše uvedených způsobů, čímž rezignoval na svou povinnost aktivně postupovat při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení. Proto městský soud procesně pochybil, neboť zákonem stanoveným způsobem nevyrozuměl o probíhajícím řízení osoby, kterým mohlo v řízení o zrušení opatření obecné povahy náležet postavení osob zúčastněných na řízení. Porušení této povinnosti městským soudem představuje vadu, pro kterou je nutno napadený rozsudek zrušit.

Ostatně pochybení městského soudu je zřejmé i ze skutečnosti, že dne 27. 1. 2016 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání J. V. a R. V., v němž uvedli, že napadeným opatřením obecné povahy byli rovněž dotčeni na svých subjektivních hmotných právech, protože jsou vlastníky pozemku p. č. X v k. ú. B. a v důsledku vydání napadeného opatření obecné povahy nemohou rovněž vjíždět na komunikaci NN 259 (Řešovská – Farky) za účelem zásobování, údržby a správy svého pozemku a jsou zcela závislí na udělení časově omezených výjimek odpůrcem.

Nejvyšší správní soud se také s ohledem na zásadu rychlosti a hospodárnosti vyjádřil rovněž ke stížním námitkám, které směřovaly proti závěrům městského soudu ohledně aktivní věcné legitimace stěžovatele. Podle názoru Nejvyššího správního soudu městský soud nepřihlédl v rámci posouzení aktivní věcné legitimace ke všem okolnostem případu. Podle ust. § 15 odst. 2 vyhlášky o provozu na pozemních komunikacích dodatková tabulka č. E 13 s nápisem JEN ZÁSOBOVÁNÍ omezuje platnost značky, pod kterou je umístěna, na vozidla zajišťující zásobování nebo lékařské, opravárenské, údržbářské, komunální a podobné služby pro oblast za značkou a na vozidla s označením č. O 1. Zákazová značka s touto dodatkovou tabulkou tedy umožňovala vozidlům zajišťujícím zásobování, lékařské,

opravárenské, údržbářské, komunální a podobné služby vjezd na předmětnou komunikaci bez omezení. Po změně textu dodatkové tabulky na text MIMO VOZIDEL SE SOUHLASEM MČ PRAHA 8 se i na tato vozidla vztahoval zákaz vjezdu na předmětnou komunikaci. Tato komunikace je však jedinou přístupovou cestou k pozemku stěžovatele, na kterém je podle jeho tvrzení sad, jenž je potřeba udržovat a spravovat. Podle Nejvyššího správního soudu lze souhlasit se stěžovatelem, že změna textu dodatkové tabulky pro něj může představovat zásah do jeho subjektivních hmotných práv. Jestliže bude v dalším řízení prokázáno, že stěžovatel pro účely údržby a správy sadu využívá taková vozidla, jež lze ve shodě s ust. § 15 odst. 2 vyhlášky o provozu na pozemních komunikacích charakterizovat jako vozidla pro zásobování, lékařské, opravárenské, údržbářské, komunální či podobné služby, pak lze souhlasit s tím, že byl změnou textu dodatkové tabulky dotčen na svých právech. Správa a údržba sadu bude pro něj totiž ztížena již z toho důvodu, že pro všechna vozidla tohoto typu bude muset vždy obstarávat souhlas odpůrce. Rovněž časová náročnost získání souhlasu odpůrce může zhoršit schopnost stěžovatele zajistit řádně správu a údržbu sadu, zvláště pak v takových případech, kdy tato potřeba bude bezodkladná.

Z výše uvedených důvodů je kasační stížnost důvodná, a proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

S ohledem na skutečnost, že se napadeným opatřením obecné povahy může být dotčen na právech a povinností blíže nespecifikovaný okruh účastníků provozu, musí městský soud v dalším řízení postupovat aktivně při jejich zjišťování, a to tak, že vyvěsí písemnost na úřední desce soudu podle ust. § 42 odst. 4 s. ř. s. Zároveň doručí způsobem uvedeným v ust. § 42 odst. 1 s. ř. s. vyrozumění obsahující náležitosti uvedené v ust. § 34 odst. 2 s. ř. s., těm osobám, jejichž postavení jako osob zúčastněných na řízení je naprosto zřejmé. Podle Nejvyššího správního soudu se bude jednat zejména o vlastníky těch nemovitostí, k nimž je možný přístup pouze po místní komunikaci NN 259 (Řešovská – Farky). Protože městský soud bude pokračovat v řízení o návrhu stěžovatele, v němž bude odstraňovat uvedené procesní pochybení, Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o procesním postavení J. V. a R. V. jako osob zúčastněných na řízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu